

Arrest

nr. 115 292 van 9 december 2013
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 30 oktober 2012. De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten (…)

(…)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/10/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) . Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de artikelen 62 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog met betrekking tot artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat met voormeld artikel 3 correspondeert, en artikel 18 van het Handvest, dat betrekking heeft op het recht op asiel, maar in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert geen verbod op refoulement bevat, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend, maar dat deze asielaanvraag het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg werd de persoonlijke vrees van de verzoekende partij getoetst aan de artikelen 48/4 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 en werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij dient in de bestreden beslissing hier omtrent niet nogmaals te motiveren. Bovendien werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18 juni 2013 met nummer 105 242 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere elementen aan in het kader van artikel 3 EVRM. »

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 23 augustus 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 8 oktober 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 12 augustus 2013 opgenomen grond stelt de verzoekende partij dat: *“De verzoekende partij stelt dat zij een vraag tot horen neergelegd heeft, die kort zal samengevat worden: het betreft een speciaal geval, want de asielaanvraag werd ten aanzien van Afghanistan onderzocht, er is gesteld dat zij tot de Sikh minderheid behoort en geoordeeld dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan, het betreft het RvV-arrest met nr. 105 242 van 18 juni 2013. Haar nationaliteit is echter onzeker en in een arrest van het EHRM van 26 juli 2011 t. Bulgarije wordt gesteld dat er duidelijkheid moet zijn over de bestemming om conventionele rechten te doen gelden, hier zal men zal naar Afghanistan verwijzen, maar terugkeren naar Afghanistan kan niet, dus is er een concreet probleem met het bevel. Voor het overige verwijst de verzoekende partij naar haar uiteenzetting onder zaak 4.”*

2.2. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting in reactie op de beschikking stelt, dat zij gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juni 2013 met nummer 105 242 niet naar Afghanistan gestuurd kan worden, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen gedwongen repatriëring naar Afghanistan inhoudt. In de bestreden beslissing wordt louter aangegeven het grondgebied van welke landen de verzoekende partij dient te verlaten. Voorts wordt in arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juni 2013 met nummer 105 242, waarnaar in de beschikking ook verwezen wordt, uitdrukkelijk gesteld dat: *“1.2.23. Echter, door over hun verblijf ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, maken verzoekers het zelf niet aannemelijk dat zij vluchteling zijn of in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Het is immers niet onwaarschijnlijk dat zij de nationaliteit van een ander land bezitten of in een ander land een beschermingsstatus genieten, gelet op het feit dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten Afghanistan wonen en leugenachtige verklaringen werden afgelegd over waar de familie de laatste jaren verbleef. De identiteitsdocumenten die allemaal zeer oud zijn en die geen enkele indicatie geven over hun werkelijke verblijfplaats(en) en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor hun komst naar België, sluiten evenmin uit dat verzoekers de nationaliteit van een ander land bezitten of in een ander land een beschermingsstatus genieten. Het louter voorleggen van hun Afghaanse identiteitsdocumenten zoals in casu ontslaat verzoekers niet van de plicht tot medewerking die op hen rust. Immers, wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling “het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft” (artikel 2, k van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming) verwijzen*

naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is. De vluchtelingenstatus kan in dat geval slechts worden erkend wanneer men de bescherming van geen van de landen waarvan men de nationaliteit bezit kan of wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging (G. S. GOODWIN-GILL, *The Refugee in International Law*, Second Edition, Oxford, Oxford University Press, 1996, 43-44). Er is, met andere woorden, geen nood aan internationale bescherming is als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliezen verzoekers hun belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen als blijkt dat zij reeds in een ander land als vluchteling erkend zijn of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming hebben verkregen.

1.2.24. Verzoekers geven de Belgische asielinstanties het raden naar de plaats(en) waar zij voor hun komst naar België hebben verbleven en waar zij mogelijk bescherming genieten of het staatsburgerschap kregen toegekend. Zij geven hiermee naar het oordeel van de Raad uiting van een manifeste onwil om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op hen rust. (...)

1.2.25. Indien de asielzoeker dus verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. (...) Een en ander geldt des te meer nu er niet aan kan worden voorbijgegaan, en het wordt door de verzoekers ook niet betwist – zij verwijzen zelf naar de vluchtelingengolven – dat, zoals in de bestreden beslissing gesteld, sedert decennia miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst leven; dat grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, dat anderen zich gevestigd hebben in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India en dat zij daar mogelijks een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven hebben. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland – waartoe niet anders dan kan worden besloten gelet op verzoekers hun manifest bedrieglijke verklaringen met betrekking tot hun verblijf in Afghanistan – valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak op internationale bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487).

1.2.26. (...) Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekers voor hun aankomst in België leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke streek van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekers de bron van hun vrees situeren. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zouden lopen.” Wederom laat de verzoekende partij na om uitsluitel te geven omtrent de plaats(en) waar zij voor haar komst naar België heeft verbleven en waar zij mogelijk bescherming geniet of het staatsburgerschap kreeg toegekend. Voorts wijst de Raad erop dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 juni 2013 met nummer 105 242 gezag van gewijsde heeft. Ook voor het onderdeel waar het arrest stelt dat: “Door de verwerende partij wordt niet betwist dat verzoekers beschikken over de Afghaanse nationaliteit en behoren tot de Sikh-minderheid en evenmin dat Sikhs en Hindoes in Afghanistan een risicoprofiel hebben en te lijden hebben onder vervolging, zoals reeds aangegeven in de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden, inzonderheid het feit dat zij weinig of geen affiniteit hebben met Afghanistan en überhaupt niet kan worden vastgesteld dat zij daar nog familie hebben of een netwerk waar zij kunnen op terugvallen, is de Raad in casu dan ook van oordeel dat verzoekers niet zouden kunnen “terugkeren” naar Afghanistan.”

Indien de verwerende partij in de toekomst een gedwongen repatriëring naar Afghanistan zou overwegen, zal ze met bovenvermelde paragraaf van het arrest RvV 18 juni 2013, nr. 105 242, dat gezag van gewijsde heeft, rekening moeten houden. Gelet op het feit dat het desbetreffende arrest verder ook motiveert waarom er getwijfeld wordt aan het feit dat de verzoekende partij enkel over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken en Afghanistan haar enige verblijfplaats zou zijn, kon er redelijkerwijze geconcludeerd worden dat er *in casu* geen sprake is van schending van artikel 3 van het EVRM. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM om duidelijkheid te hebben over bovenstaande gegevens. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op schending van artikel 3 van het EVRM zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt dat de kern van het relaas raakt, te

verzwijgen maakt de verzoekende partij bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Op de terechtzitting van 8 oktober 2013 stelt de verzoekende partij eveneens, door te verwijzen naar wat de advocaat onder punt 4 gesteld heeft, dat: *“De verzoekende partij stelt dat zij de beschikking gelezen heeft, dat daarin wordt gesteld dat het verzoekschrift louter hypothetisch is en er geen gedwongen uitvoering is, maar daar ligt precies de kern van het probleem. Het bevel is immers maar 30 dagen aanvechtbaar en kan daarna op ieder moment uitgevoerd worden, maar wanneer de uitvoeringsmodaliteiten vaststaan, is geen beroep meer mogelijk, dus is er een protection gap waar het arrest Singh toepassing moet vinden. De wetgeving zou moeten aangepast worden, zodat als een bevel wordt uitgevoerd, een nieuw beroep mogelijk wordt. Een bevel wordt nu een passe-partout, en dit is niet verenigbaar met het arrest Singh en art. 3 gecombineerd met art. 13 EVRM, want er is geen mogelijkheid om dit nadien nog aan te kaarten voor de Raad. Het bevel is niet verenigbaar met de rechtspraak van het EHRM, want als het bevel wordt uitgevoerd is er geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden.”* Vooreerst wordt erop gewezen dat dit betoog niet in het verzoekschrift opgenomen werd. Het is een nieuw ter terechtzitting ontwikkeld betoog. Er dient op gewezen dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In dit kader wordt opgemerkt dat de verzoekende partij dit nieuwe middel niet in haar verzoek tot horen heeft opgeworpen, maar dit middel slechts ter terechtzitting van 8 oktober 2013 naar voren heeft gebracht. Vervolgens wordt opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift of in tweede instantie in haar verzoek tot horen.

Het ter terechtzitting van 8 oktober 2013 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

Daar waar de verzoekende partij in het verzoek tot horen van 23 augustus 2013 voor het eerst opwerpt dat de bestreden beslissing artikel 4 van de richtlijn 2004/38/ EG van de Raad van 29 april 2004 schendt, inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, evenals verwijst naar een arrest van het EHRM tegen Bulgarije inzake de (on)duidelijkheid van het land van bestemming, om alzo haar belang te kaderen, dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Vervolgens dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het door haar voor het eerst in haar verzoek tot horen ontwikkelde middel van de schending van

artikel 4 van de richtlijn 2004/38/ EG ter terechtzitting niet herneemt, zodat hiermee hoe dan ook geen rekening kan worden gehouden. Gelet op hetgeen hoger reeds herhaaldelijk is gesteld, is immers niet enige schriftelijke weergave in het verzoek tot horen, maar het betoog ter terechtzitting relevant. Alleen al om deze reden is dit nieuwe middel onontvankelijk. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting wel verwijst naar het arrest van het EHRM tegen Bulgarije, wordt opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat dit arrest dat dateert van 26 juli 2011, reeds in het verzoekschrift kon worden aangehaald. Ten overvloede wordt in dit verband herhaald dat de eventuele onduidelijkheid van de bestemming geheel te wijten is aan de verzoekende partij die verzwijgt waar zij voor haar komst naar België verbleven heeft en waar zij mogelijk bescherming geniet of het staatsburgerschap verkregen heeft.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET